

У Володимирецькому районному Будинку культури відбулася презентація нової книжки члена Національної спілки журналістів України Анатолія ХУТКОГО «Чудернацька одіссея дядька Марка Макася». На своєму сьомому десятку Анатолій Гаврилович міг би подякувати долі за букет натхненно прожитих літ, якби вона, доля, була прихильнішою. Наділивши спочатку недугою, з часом вона відняла ноги у цього вічно зайнятого в садку і на городі непосиди, званого в районі оркестранта-духовика і талановитого журналіста, який об'їздив Володимиреччину у нескінченних газетярських відрядженнях...

– Здавалося, доля ставить крапку у моєму житті. Спочатку – одну, потім – другу...

Анатолій Гаврилович каже про свої одтяті до колін ноги. Але багатьом у залі здалося, що насправді його поставили в один ряд з людьми, яких доля любила, але не знати чому подала їм чашу страждання. Микола Островський, Олександр Бойченко, Олексій Маресьєв, Володимир Забаштанський, Владислав Титов... Їх багато, мудрих і талановитих страждальців. Але в одному доля вчинила благородно: як і їх, не позбавила нашого земляка мужності і витримки, вклала йому у руку творче перо і повернула у стрій соціально активних, діяльних людей.

Як митець, колишній працівник володимирецької «районки» Анатолій Хуткий цілеспрямовано прийшов до власних книжкових одкровень, а щоб бути корисним Вітчизні і народу – примкнув до сучасного волонтерського руху. Ще у 2010 році він видав повість-гіпотезу про заснування Володимирця «Що чую в імені твоїм» та нарис про армійську службу на Семипалатинському ядерному випробувальному полігоні «Жертовні телята, або Два Чорнобилі одного життя». І ось – чергова зустріч із талановитим публіцистом: побачила світ третя його книжка, повна назва якої мовби закликає у світ пригодницьких романів і повістей – «Чудернацька одіссея дядька Марка Макасея, пережита та розказана ним і засвідчена очевидцями».

Розгорнувши книжку, мимохить згадається низка вже давненько опублікованих у газетах дотепних бувальщин Анатолія Хуткого. І вони не помиляться. «...мій герой дядько Марко – фігура цілком реальна, – зазначає автор. – Всеньке життя відпрацював шофером... А ще... мав славу невгамовного і неперевершеного фантазера і оповідача...» Намір автора, усе ж, глибший, ніж бажання потішити когось смішинками. У цій книжці – авторське прагнення «зберегти для майбутніх поколінь зразки усної творчості, почуті і записані на теренах Володимирецького району...» І книжка, попри обмежений тираж, у такій якості надовго затримається у фондах книгарень.

Приємно вражає і її поліграфічний рівень. Обкладинка доречно оформлена ілюстраціями художниці Тетяни Бачинської. А вміщені у збірці оповідки проілюстрував сам автор. Очевидно, це був сміливий, аж до ризику, крок. Усе ж – виважений. Тож, розглядаючи малярський «примітивізм» А.Хуткого, згадуєш Федора Криницького – людину зі скромним статком, але з неймовірним багатством душі. Тим-то присутні на презентації земляки не приховували захоплення і непростою долею автора, і його потягом до творчості і краси. За творчий «симфонізм» щиро подякувала Анатолію Гавриловичу керівник вараської мистецької асоціації «МАК» Мирослава Воробей, а колега по журналістиці Єва Хутка – за громадянську мужність і творчу самовідданість. Сам же Анатолій Гаврилович із вдячністю згадав Віктора М'ялика, Івана Базаку, Георгія Вороб'я, Петра Максимчука, Віталія Бугрима, Володимира Володченка – людей, сприянням яких побачила світ презентована книжка. Сподіваємося, невдовзі вона з'явиться у місцевих бібліотеках, явивши нам і талановитого автора, і його незвичайного героя.